

XXXIII. tečaj.

V Kamniku, februarij 1916.

2. zvezek.

Vaja v molitvi po zgledih svetnikov.

P. A. M.

II. POGlavJE.

Dolžnost in potreba molitve.

Dolžni smo moliti, ker je Bog človeka vstvaril kot razumno bitje ter ga postavil na svet kot kralja, gospodarja in duhovnika narave, da ga po njej vedno bolj in bolj spoznava kot svojega stvarnika in začetnika, svojega očeta in dobrotnika, svoj najvišji cilj in večno dobro. Ta razumna narava človekova, to njegovo dostojanstvo ga sili, da vse svoje moči, vse svoje zmožnosti porabi za to, da ž njimi Bogu služi in ga vredno časti. Vse stvari je Bog vstvaril v svojo čast in vsaka stvarca ga tudi po svoje časti. Nerazumne stvari ga časte že s tem, da na sebi razodevajo razne božje lastnosti in popolnosti. „Nebesa pripovedujejo božjo slavo in dela njegovih rok oznanjuje nébes.“ (Ps. 18, 2). Razumna bitja pa s tem, da ga kot svojega očeta in stvarnika, svojega dobrotnika in ohranjevalca, od katerega so vse prejela in še vedno prejemajo, spoznavajo, časte, ljubijo, prosijo in ga zahvaljujejo, to je da molijo. Zato je molitev nekaj zelo vzvišenega in eden glavnih delov božje službe, bogočastja. Prav bomo znali ceniti molitev le tedaj, ako bomo prav spoznali Boga

in svojo odvisnost od njega. Tedaj bomo tudi spoznali, da je molitev naše prvo in najvažnije opravilo, najlepša in najbolj vzvišena naloga našega življenja. Ako se bomo trudili Boga vedno bolj spoznati v čudežih njegovega stvarjenja, v dobroti in ljubezni njegove očetovske previdnosti, nas bo njegovo neskončno veličastvo prevzelo in v čustvu globoke ponižnosti in hvaležnosti ga bomo z angelji poveličevali, rekoč: Svet, svet, svet si Ti, o Gospod! Vse je polno tvoje slave! Počeščeno bodi Tvoje Ime!

— Vedno in povsod ga bomo imeli pred očmi, njegova sveta volja bo naše vodilo in najviša postava našega življenja. Tako bo celo naše življenje nepretergana molitev, vsaka misel našega duha, vsako čustvo našega serca, vsako delo naših rok bo storjeno le njemu v čast in slavo. To je tisti duh molitve, kterega so bili svetniki polni in kterega nam tako priporočajo. Ta večni slavospev v čast neskončnemu Bogu, to povzdigovanje naše duše gori v sinje višave nebes h tronu božjemu, nam kaže človeka v vsem njegovem dostojanstvu ter ga visoko dviga nad vse druge nerazumne stvari. To tesno združenje človeka z Bogom, to njegovo otroško občevanje z nebeškim očetom se nam lepo kaže v življenju sv. očeta Frančiška. On, ki je vedno opominjal svoje brate, naj pridno delajo, je tudi vedno pristavil, naj pri svojem delu ne zgube duha molitve, kteremu morajo vse začasne reči služiti. V svoji serafinski ljubezni do Boga je bil res podoben nebeškimi angeljem Serafinom, ki imajo vedno svoje oči vperte v Boga in goreči v ljubezni v tem gledanju in poveličevanju Najvišega nebesa uživajo. Ta božja ljubezen je svetega očaka vsa prevzela, kot prevzame ogenj oglje, njo je dihal, na njo je mislil, od nje je vedno govoril, od nje je živel. Ako je le slišal imenovati Boga, je ta beseda odmevala v njegovi duši in se oglasila v njegovem sercu, kaker se oglase strune pri nežnem dotiku. Zato je bil Bog vsa njegova tolažba, njegovo hrepenenje in predmet, ki ga je v vseh rečeh iskal in našel. „Iskal bom njega, kterega ljubi moja duša.“ (Vis. pes. 3, 2). Da, v vseh rečeh, ker vse mu je služilo kot ogledalo, v kterem je občudoval božjo vsemogočnost, modrost, dobrotljivost. Zarad tega se je njegov duh pri pogledu vidnih stvari povzdignil gori v nebesa in zarad tega je on vabil vse stvari, naj ž njim skupaj časte in hvalijo svojega stvarnika.

Lepo se nam kaže to zedinjenje duše z Bogom v sveti molitvi tudi v življenju sv. Roze Limanske. Od svojih nežnih, otroških let naprej je najraje občevala in se kratkočasila z Bogom.

veliki duhovnik za aposteljne in vse ljudi; on moli celo življenje: Moli ko stopi na ta svet, ko dvanajstletni deček v tempeljnu, moli zjutraj in zvečer in prenoči v molitvi; on moli pri zadnji večerji, na Oljiski gori, vmirajoč na križu; on moli povsod, očitno in skrivno, v puščavi, v tempeljnu, na gori; on moli pri raznih okoliščinah, v skušnjavi, ko dela čudeže, ko izbira aposteljne, ko prične in konča svoje terpljenje. Čeprav pa moli zè vsem spoštovanjem, vendar nikedar v zavesti kakega greha, potert od grešne vesti. On nas sicer uči moliti: „Odpusti nam naše dolge“ — le edino on sam tako ne moli, on ne prosi odpuščanja, on ne potrebuje odpuščanja, ker greha ni storil in krivica ni bila najdena v njem. On je bil vedno v očetu in oče v njem. Zato je bila njegova molitev več ko človeška, bila je božja.

Sveti aposteljni niso le goreče in stanovitno molili: „Vsi so bili enega duha in stanovitni v molitvi“ (Dj. apost. 1, 14.), temuč so tudi vedno in vedno priporočali molitev, stanovitno molitev navsakem kraju, vsaki čas in pri vsaki priložnosti. „Neprenehoma molite.“ „Z molitvijo in prošnjo molite vsaki čas in v tem čujte v vsi stanovitnosti.“ In to ne samo za se, temuč za vse ljudi, za žive in mrtve. „Molite eden za drugega, da se zveličate.“ (Jak. 5, 16). „Prosim vas tedaj pred vsemi rečmi, da naj se opravljajo prošnje, molitve, priporočanje in zahvaljenje za vse ljudi, za kralje in vse oblastnike, da boste mirno in pokojno živeli v vsi pobožnosti in čistosti.“ (I. Tim. 2, 1. 2.) Pervi kristijani so poslušali te nauke aposteljna in so bili stanovitni v molitvi in lomljenju kruha.

Tako nas uče tudi sveti učeniki. Moliti mora pravičen človek, da stanoviten ostane do konca, moliti mora posebno grešnik, da dobi milost spreobrnjenja in poboljšanja. Vedno ostanejo resnične besede sv. Aljfonza: „Vsi zveličani v nebesih so se zveličali po molitvi, vsi pogubljeni so se pogubili, ker niso molili.“ Svetniki so dobro vedeli, da tisti, ki stoji, naj gleda, da ne pade, in zarad tega le tisti prav živi, ki zna prav moliti; da kaker telo ne ostane živo brez hrane, tako tudi duša ne more živeti v milosti brez molitve. Kaker se rastlina brez vode posuši, ne raste, ne rodi sadu, tako se zgodi duši, ki ne moli; ali vmerje v grehu ali pa ničeser dobrega ne obrodi. Kako resnične so te besede! Saj sami spoznamo, kako velika je naša slabost, kako veliko je naše nagnjenje k hudemu, kako leni smo za dobro, kako velike so nevarnosti za našo dušo, kako hude so skušnjave, kako nas za-

lezujejo naši dušni sovražniki. In pri tej slabosti, v takih skušnjavah, obdani od sovražnikov, slabih zgledov in pohujšanja, ali smemo upati, da bomo z lastno močjo vse to premagali, v dobrem do konca stanovitni ostali in se zveličali? Nemogoče, pravi sv. Celestin in prevzetnost bi bila, ke bi človek tako moč sebi pripisoval. Nemogoče je, pravi sv. apostelj Pavel, ker iz sebe ne moremo kaj misliti, kaker iz sebe, ampak vsa naša zmožnost je iz Boga. Torej še dobre za nebesa zasluživne misli nima človek iz sebe, temuč le po moči milosti božje. Brez molitve pa ni milosti. Bog pa deli svoje milosti popolnoma prostovoljno, ne po našem zasluženju. Obljubil pa je, da nam bo dal, ako ga bomo prosili, pa tudi to je že milost božja. Ako je pa za vsako dobro misel potrebna milost božja, koliko še le za stanovitnost v dobrem do konca, ki je največi dar milosti, keterega moremo le sè stanovitno molitvijo pridobiti. Zato govori sv. Krizostom: „Vsi so pač prepričani o tem, da brez vaje v molitvi ni mogoče pobožno živeti in v čednosti do konca stanoviten ostati. Zakaj kako bi mogel kedo čednostno živeti, ako se v stanovitni molitvi ne zateka k njemu, od katerega dobi človek vso moč?“

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.

P. A. F.

DRUGI DEL.

Vvod.

V samoti, daleč proč od vsakega hruma misijonov in hrupa ljudi imam priložnost, da stresem sè sebe prah, ki vedno na nas pada, keder občujemo z ljudstvom, in da tolažim v prostem času, ki mi ostaja po navadnih opravilih v miru samostanskega zidovja, neketere redovnice, ki so po branju pervega dela te priročne knjige prejele nenavadno duhovno gorečnost in so se velikodušno odločile v prihodnjosti bolj skerbeti za svoj napredek. S tem pa niso še zadovoljne, hrepenijo po boljši duhovni paši;

hočejo, da tako rečem, bolj prežvečenega kruha. Rade bi imele splošne nauke prvega dela priročne knjige bolj na drobno razdeljene za vsakdanje življenje in njim bolj primerne, da bi bila omenjena vsaka majhina okoliščina njihovega opravila. „O, kè bi kedo vedel,“ tako se pogovarjajo, „kaj hoče naš dobri Bog pri vsakem, najmanjšem delu! O, ke bi kedo imel vedno pri sebi angelja variha, ki bi mu sproti pravil: zdaj delaj to in delaj tako in na ta način, o, kaki mir, kako tolažbo bi imele v svojem sercu!“ — Glej, angelja variha, keterega želiš; ta majhina knjiga te bo duhovno vodila pri vseh tvojih navadnih opravilih in ti bo podajala poraben in najlažji način, da te popelje do najvišje popolnosti. Kaker ni hujšega strupa v duhovnem življenju ko delati po starem kopitu, po gotovi stari navadi in mlačno, tako tudi ni krajše in bolj varne poti priti hitro do popolnosti, kaker dati vsem našim navadnim delom onega duha življenja, s katerim jih požlahitnuje h Bogu povzdignjeno serce. O, kako lepo polje veselja se odpira tvojim očem! Zdaj se ne boš mogla več izgovarjati, ako ne boš posebe gojila svojega duha; v drugem delu te priročne knjige ti podajam, ako ne vseh, ker bi tvarina narastla, vsaj poglavitniša opravila redovnega življenja. Tu nahajaš natanko opisano vse, kar ti je treba delati od jutra do večera, in kako opravljaj vsako službo, ki ti jo izročijo. Na kratko in porabno imaš omenjeno, kako vse dobro opravljati. Na teh majhinih listih boš na kratko imela voditelja, keterega ti ne bo treba plačati. Sprejemaj te nauke z dobrovoljnim srcem, s kakeršnim ti jih podajam; razdeljeni so v paragrafe; prebiraj jih pazljivo in moli zanj, ki ti jih podaja. Vedi pa, da sem vse tu verno navedene zglede sprejel iz poterjenih pisavcev; skerbi, da boš iz njih zajemala pravo korist.

Sveta priročna knjiga.

§ 1.

O načinu, kako se treba vesti zjutraj, ko se vzbudiš.

Sveti Nilj, opat pravi, da imajo neketeri hudi duhovi samo to opravilo, da nam vsako jutro vkradejo perve naše misli, in se imenujejo odvracevalni hudiči. Kaker hitro se vzbudimo, precej gledajo, da nas iznenadijo s tem, da vzbujajo v naši duši kako grešno ali ničemerno misel. Vstavljaj se jim; kaker hitro

se vzbudiš, se obrni h Bogu s kako sveto mislijo in izgovarjaj, prelep vzdihljaj, katerega tako priporočam v prvem delu te priročne knjige: Moj Jezus, vsmiljenje. Keder se dete zbudi, išče mater in hoče mleka ter se ne pomiri, dokler ga nima; ravno tako delaj tudi ti. Berž ko se vzbudiš, precej se podaj v naročje svoje dobre matere, vsmiljenosti božje; prosí Boga, da naj ti pomaga pri vseh opravljenih tega dne.

Ko pride čas, da se oblečeš, se ne pričakaj sè svojo lenobo; ako se oberneš na drugo stran, že je zmagal hudi duh in tvoj dobri angelj varih se joče. Sveta Terezija pravi, da mora redovnica precej skočiti s postelje, kaker hitro jo zbudijo, tako, kaker da bi bila žerjavica v postelji. Delaš-li res tako? Le pogum! hitro vstani in Bogu podari to prvo delo zatajevanja.

Ko se oblačiš, ne trati kratkega časa; posnemaj ono priprosto ženo, ki nese na glavi vodo v škafu od vodnjaka in gredoča plete. Zakaj? Ker je siromašna. Ti si tudi siromašna v zaslužnju, bodi tedaj varčna s tako kratkim časom, katerega rabiš zjutraj, ko se oblačiš in zvečer, ko se slačiš. Takrat moli psaljme ali pa kako drugo molitev; za jutro je primeren psaljem: O Bog, moj Bog! sè svitom čujem h tebi (ps. 62, 2.); zvečer pa 50. psaljem: Vsmili se me. Na kratko, ne zapravljaj časa, katerega tako zelo potrebuješ. Ne namerjam ti priporočevati lepo vedenje, za katero mora vsaka devica goreti; opominjam te samo, da imej pred očmi pričujočega svojega angelja variha, ki opazuje vse, kar in kako delaš; vedi se tedaj tako, da ga ne boš razžalostila. — Ko si se oblekla, poklekni pred razpelo in goreče obudi vero, upanje, ljubezen, kesanje in zlasti darovanje, ki se začinja: O moj Bog, katero nahajaš v prvem delu te priročne knjige. To darovanje opravljaj zelo pobožno, ker so od njega odvisna vsa opravila tega dneva; velika skrivnost je namreč, kako jih moremo zelo zaslužljivo izverševati. Vsako jutro prešini svoje serce s temi ali podobnimi dejanji; potem pojdi v duhu zbrana in skromno v kor ali kámer te kliče od pokorščine naloženo opravilo. Mej potjo ponavljaj neketere toliko drage vzdihljaje hvale ali darovanja ali zahvale, katerih si se že naučila, kaker mislim, in reci: Moj Bog, hvalim te; moj Bog, darujem ti; moj Bog, zahvaljujem te; ali pa splošni vzdihljaj, ki vsebuje vse druge: Moj Jezus, vsmiljenje. Stori mi to milost, da ne boš zametavala tega zatajevanja v malih rečeh, temuč prevdari, kolikokrat si zjutraj nič-

merno mislila in nepoterpežljivo govorila. Slabo si dan začela in še slabše si ga končala; ako boš tako slabo preživela dni, mesece in leta, boš nazadnje zelo siromašna. Zdaj spoznaš, ako se spleča paziti na reči, o katerih v tem drugem delu obširno in natanko govorim, ketere moraš spravljati od jutra do večera, in o načinu, kako vse to opravljaj, da bodo tvoji dnevi polni in ne prazni. Prebudi se že enkrat in začni bolj goreče in bolj sveto živeti. —

§ 2.

Kako treba biti v koru in moliti brevir.

Kor je lepo gledališče, kjer nahaja goreča redovnica svoje najljubše veselje. Sloveča sveta Marija Magdalena Paciška se je razveselila, keder je zaslišala zvoniti za v kor; zapustila je vsak opravke in hitro šla vsa vesela. Sveta Katarina Bolonjska je zaterjevala, da ne želi drugega, kaker vmreti mej brevirjem v koru. Ti se pa morda bojiš, da boš vmerla zaradi kora? O ne; hitro prihajaj; ko stopiš v kor, se poškropi z blagoslovljeno vodo, in ko se prekrizaš, obudi kesanje čez svoje grehe s prepričanjem, da so ti v moči blagoslovljene vode odpuščeni vsi tvoji majhni grehi. Potem poklekni pred presveto Rešnje Telo; moli ga se živo vero terdno verujoča, da je v tem svetem tabernakeljnu isti mogočni Bog, keterega molijo kori angeljev v nebesih, ter reci: Molimo te, Kristus, in blagoslavljam tebe, ker si se svojim svetim križem svet odrešil. Nato pojdi z redovniško skromnostjo na svoj prostor in mej tem ko prihajajo druge redovnice, ne bodi raztresena in se ne oziraj sem in tja opazujoča to in ono, temuč se s pobešenimi očmi zberi v duhu, ponovi dobri namen in si misli, da klečiš pred prestolom presvete Trojice. Vzbučaj v svojem sercu veliko veselje in hrepenenje, da bi jo mogla hvaliti tako goreče, kaker jo hvalijo v nebesih najvišji serafini, hrepenega da bi bilo toliko dejanj ljubezni do tako ljubeznivega Boga, koliker besed boš izgovorila mej to službo božjo. —

Vedi, svetniki menijo, da so angelji pri tebi, ko moliš dnevnice (brevir), in da Bogu darujejo vaše molitve. To poterjuje blaženi Herman; ko je bil v koru mej redovniki, je videl pri jutranjicah mnogo angeljev, ki so se se zlatimi kamilnicami priklanjali in kadili one redovnike, ki so se bolj lepo vedli; ogibali pa so se tistih, ki niso bili skromni in lepega vedenja. Spominjaj se, da

v koru govoriš z Bogom, ki te gleda. Ne bodi nemirna, ako te nadleguje raztresenost, samo da nisi radovoljno raztresena; kaker hitro se pa zaveš, da si raztresena, precej zberi na novo svoje misli v Bogu.

Ako želiš poraben način obvarovati se raztresenosti in da bo kor za-te pravi raj, glej, da boš spreminjala to ustno, od svete cerkve v hvalo božjo vstanovljeno molitev v mešano, to je, da boš obenim glasno molila in v sercu premišljevala. Delaj po tem načinu:

Najprej moli molitev *Aperi Domine...* Odpri, Gospod, moje ustnice itd.; pri besedah: *Deus in adiutorium meum intende*, (O Bog, glej na mojo pomoč...) prosi Boga pomoči, da bi ga vedno mogla hvaliti brez raztresenosti v duhu in brez razmišljenosti serca, in da boš to dosegla, si razdeli vse Gospodovo terpljenje na ves brevir tako-le: Mislim, da moliš rimski brevir; ko moliš prvi nokturen, si predstavljaš kako Kristus noge vmiva; pri drugem nokturnu, kako postavi najsvetejši zakrament; pri tretjem, Kristus moli na veržu; pri *Te Deum* glej v duhu presveto Trojico in se prepusti sercu, da jo hvališ in blagruješ. Pri prvem psaljm hvalnic premišljuj, kako se Jezus k vojakom oberne, ki po njegovih besedah „Jaz sem“ na zemljo popadajo. Pri drugem psaljm premišljuj, kako so Jezusa zvezali; pri tretjem, kako so ga peljali pred sodni stol, mu zašnice dajali in ga za norca imeli; pri četrtem pa, kako so ga k Pilatu peljali, kjer je čudovito molčal; pri petem psaljm, kako so tam ž njim ravnali in vzbujaj razne občutljaje. Ko moliš *Benediktus* (Blagoslovljen Gospod), ponovi notranje veselje in se raduj nad hvalo in častjo, katero dajejo Bogu vse najsvetejše in najčistejše stvari. Pri prvi uri premišljuj Kristusovo bičanje; pri tretji uri ternjevo kronanje; pri šesti uri, kako je nosil križ; pri deveti, tri ure, ko je visel na križu; pri večernicah, mertvega Kristusa na križu; pri sklepnicah, kako so ga sneli s križa in žalostni pogreb. Keder izgovoriš *Gloria Patri* (Slava Očetu), obudi v sercu živo vero in reci: Verujem, o moj Bog, vse, kar veruje sv. rimska cerkev, zagotavljam, da sem pripravljena dati svojo kri in življenje za to vero. Sveta Marija Magdalena Paciška je to tako goreče zaterjevala, da je neketerikrat obledela in se ji je zdelo, da ji je rabelj glavo odsekal za sveto vero, ko je bila priklonjena pri *Gloria Patri*.

Glej, velik zaklad zasluženja za te, ako boš sveto in zbrano opravljala redovne molitve (brevir). Začni, o le začni! Poznam redovnika, znanca, ki je tako molil brevir; navadil se je moliti brez velike raztresenosti in si je nabiral mnogo pobožnih občutljajev, ki so bili zanj predokus raja. O, zakaj ne bi tudi ti poskusila, ko prav gotovo veš, da se bo tudi tebi tako godilo.

Opozarjam te pa, keder pravim, da združuj pri psaljiranju premišljevanje z ustno molitvijo, ne mislim, da bi delala to s tako silo, da bi te glava bolela in da bi te odvrčalo od svetih obredov, na ketere moraš paziti v koru; tega ne namerjam; želim pa, da bi to opravljala prijetno, mirno in pokojno; ker tako lahko paziš obenem na zunanje brevirske predpise. Kolikokrat raztreseno opravljaš božjo hvalo in dasi vsa raztresena, kar pospešuje ona majhina strast, ki še vlada v tebi, paziš vendar na vse obrede v koru z drugimi. Ali veš, kaj se zahteva za to? Nekoliko ljubezni do terpečega Jezusa; takrat ne bo psaljiranje z jezikom zadrževalo tvojega duha, da ne bi spremljala dobrega Jezusa po stopinjah njegovega božjega terpljenja, temuč bo tudi pospeševalo, da se boš lepše obnašala in da boš bolj pazljiva. S tem boš kazala, da je v koru zbrana redovnica res nebeški angelj, ko opravlja isto službo kaker angelji v nebesih.

Nasprotno pa, ako boš še dalje v koru raztresena in se ne boš lepo vedla, boš še svoje tovarišice nagibala, da bodo posnemale tvoj slab zgled, kar bo še hujše. Sè svojimi očmi, nespodobnim smehljanjem, in za ta sveti kraj nedostojnim kretanjem jih boš raztresala. O, kake vice si boš pripravljala za drugo življenje! Pripovedujejo o dveh redovnicah, predstojnici in podložni, da sta bile obsojeni v strašno terpljenje v vicah in sicer samo za to, ker sta premalo pazili na brevir, ko sta ga molili. Še bolj nas mora prestrašiti prikazen, o kateri govori florentinski nadškof sveti Antonin. Neki pobožen pater je videl v koru hudega duha, ki je metal veliko reči v vrečo; ko ga je vprašal, kaj dela, mu je odgovoril, da spravlja v to vrečo vse zloge in besede, ketere redovniki izpuščajo ali požrejo, ali začnejo novo versto psaljma, preden se druga stran konča, in so zaradi naglice malo zbrani, ter se ne vedejo lepo in so raztreseni; vseh teh pogreškov da jih bo tožil pred božjim sodnjim stolom. Ako te ne gane kazni, ki te čaka, naj te gane vsaj zlo, katero zbiraš nad svojim samostanom. Surij piše v življenju svete Ludgarde, da je Bog poslal kugo v neki samostan redovnic samo zato, ker so nemarno molile

brevir. Tožiš, da propada vaš samostan; glej vzrok. Bog z vami občuje tako, kakor ve ž njim z veliko nemarnostjo v njegovi božji hvali.

Na koncu brevirja ponižno opravljaj molitev *Sacrosanctae* (Presveti in nerazdeljeni Trojici), da boš popravila toliko pri brevirju storjenih pogreškov, in prosi Boga odpuščanja vseh pomanjkljivosti, katere si storila pri tako svetem opravilu. Papež Leon X. je podelil za to molitev odpustek vseh pogreškov, katere si storila zaradi človeške slabosti, ko si molila brevir.

Nekaj novic iz Sv. Dežele.

Malo je, kar v tem vojnem času izvemo iz Sv. Dežele. Generalni komisariat na Dunaju je pred kratkim prejel ta-le sporočila, ki bodo posebno všeč slovenskim jeruzalemskim romarjem:

Ko je izbruhnila vojska lansko leto tudi mej Turčijo in našimi sovražniki, Angleži, Rusi in Francozi ter je vsled tega moral oditi iz Jeruzalema francoski konzulj, ki je bil od sv. rimske stolice postavljeni in priznani zaščitnik katoličanov v Palestini, tedaj si je italijanski konzulj kar samolastno hotel prisvojiti pravico zaščitnika vseh tamošnjih katoličanov. Turška vlada pa se je temu vperla in 25. marcija 1915. zaplenila vse samostane, šole, bolnišnice in druge zavode, ki so jih bili Francozi ali ustanovili, ali pa imeli nad njimi protektorat t. j. bili njihovi zaščitniki. V pojasnjenje moramo povedati, da španski samostani in zavodi v Sv. Deželi od nekedaj in italijanski zadnjih 15 let niso bili pod francoskim protektoratom, ampak sta španski in italijanski konzulj skerbela vsaki za svoje ljudi. Ko pa je vojska nastala tudi mej Italijo in Turčijo, tedaj je turška vlada zaplenila tudi italijanske zavode in jih vse hotela oberniti v vojaške namene. Svetišča našega odrešenja so bila sedaj v nevarnosti onečaščenja.

Tedaj sta se avstrijsko-ogerski konzulj v Jeruzalemu in avstrijsko-ogerski poslanik na suljtanovem dvoru v Carjigradu potegnili za katoličane in njihova svetišča in dosegla, da so bile

odredbe turških oblasti v Palestini vsaj deloma preklicane in sicer: Cerkve in samostani so zopet prepuščeni vporabi katoličanov, le od menihov po samostanih nezasedene sobe so zapečatenе. Samostanske lekarne in romarska gostišča so zaperta; le v Nazaretu je drugo nadstropje odperito in prepuščeno prosti vporabi frančiškanov. Da so lekarne zaperte, je v škodo le siromašnim bolnikom, ki so brez razločka vere in narodnosti dobivali zdravila zastonj. Ker pa romarjev mej vojsko ni, nič ne de, da so gostišča uredno zaperta. Novo frančiškansko deško ljudsko šolo so spremenili v turško učilnico. Rimsko-katoliški patrijarh je smel ostati kot zastopnik papeža, čeprav je po narodnosti Italijan; ravno tako so smeli ostati tudi italijanski frančiškani in redovnice; za- branila pa je turška oblast povratek v Italijo vsem italijan- skim redovnikom, ki so v vojaških letih. Italijanski salezijanci so tik pred vojsko zapustili Sv. Deželo na povelje svojih pred- stojnikov, takisto tudi vsi francoski duhovniki, redovniki in re- dovnice. Po njihovih samostanih in zavodih stanuje sedaj turško vojaštvo; tako v velikem hospicu patrov asumpcijonistov pred „porta nova“, v samostanu „belih očetov“ pri sv. Ani ob Štefa- novih vratih, v samostanu dominikanov ob kraljevih grobovih, na Oljiski gori v samostanu Karmeličank i. t. d. Sicer pa je turška vlada na prošnjo omenjenega avstrijsko-ogerskega poslaništva v Carjigradu prizanesla vsem duhovskim osebam sovražnih narod- nosti in ni nikogor iztirala ali zaperla, torej je lepše ravnala, kaker naši sovražniki, kristjani, ki avstrijske in nemške duhovnike zaperte derže in več ali manj gerdo ravnajo ž njimi, kaker s hu- dodelci. Da so se morali frančiškani v Jafi vmekniti iz cerkve in samostana, ima svoj vzrok v tem, da je njihovo poslopje ob obrežju morja kaker nalašč za dajanje znamenj sovražnim ladjam, česer pa se turška oblast boji. Takisto se je zgodilo iz enacega vzroka tudi karmeličanom na gori Karmelu; le cerkev jim je rešil avstrijski konzulj, da se niso v nji nastanili turški vojaki. Le-ti menihi bivajo sedaj v svojem župnišču v Hajfi, ne daleč proč od Karmela; jafski frančiškani pa so sicer ostali v Jafi, toda sta- novati morajo sedaj nižje v mestu, kjer so nedavno vstanovili novo župnijo.

Železniška proga mej Jafo in Lido je sedaj zaperta, ker je preblizu morja in jo je mogoče s topovi vojnih ladij obstreljavati. V nadomestilo ima Jeruzalem sedaj po novi progi zvezo z Da- maskom; in sicer takole: Jeruzalem—Lida—Tuljkarn—Sebastije—

Afule—Damask, odtod pa vozi vlak v Bejrut po eni strani, na drugi pa po takoimenovani Hedža progi v Arabijo do Turkom sv. mesta Medina, od koder ni daleč v Meko. Tudi ceste turška oblast marljivo popravlja, tako da je vojska Sveti Deželi v marisketeri prid, ki bo prihodnjim romarjem prav prišel. *P. J. K.*

O izrednih milostih tretjega reda.

P. S. Z.

Papeža Leon XIII. in Pij X. sta tretji red na prav poseben način ljubila, ga podpirala, priporočala škofom in župnikom, naj ga širijo in sta ga obdarovala z duhovnimi milostmi, kakeršnih ni dobiti, razen v frančiškanskih redovih v združenju s tretjim redom, v nobenem cerkvenem redu, še manj v kateri družbi ali bratovščini.

Derzna terditev, a resnična! Nasprotniki, ki imajo sicer dobro voljo, a malo poznajo tretji red ali jih vodi samoljubnost, so nam sicer že očitali, da naše „Cvetje“ preveč povdarja milosti tretjega reda, premalo pa dolžnosti, ti morebiti s tem in naslednjimi članki ne bodo zadovoljni, češ, dopisovavec ponavlja staro stvar, ki je bila že pred leti povedana. — Prav imate, prijatelji! „Cvetje“ je pisalo o papeževem blagoslovu, o vesoljni odvezi, o odpustkih zadnjikrat pred sedmimi leti (Gl. „Cvetje“ XXVII. tečaj, 1. zvezek str. 25—29.) in o drugem, kar mislimo še povedati, tudi že. Pisali bomo o stari stvari, o novejših določbah v tej stari stvari, posebej pa o milostih, ki so jih dovolili Pij X. pred sedmimi leti vsem tretjerednikom.

Mej tretjeredniki jih je od onega časa že mnogo vmerlo, nekateri starejši so mariskaj že pozabili, novejšim je pa naberže še kaj neznano, kar je potrebno, da bi vedeli. Kar tiče dolžnosti tretjerednikov, so obsežene v vodilu, ponavljajo jih voditelji vsaki mesec na shodu, če jih redno sklicujejo, našteva jih vizitator, če ga predstojništvo povabi in „Cvetje“ v vsakem zvezku kliče v spomin to ali ono dolžnost v raznih spisih. In če ne bi bilo drugega, jih nanje opominja lastna vest ali vsaj nasprotniki tretjega

reda, ki jim še nikedar dosedaj še niso naštevali dobrot tretjega reda, pač pa so jim že pogosto očitali napake, ki so bile večkrat pretirane, pogosto tudi izmišljene. Sploh bomo pa tudi v teh člankih povdarjali nekatere izmej tretjerednih dolžnosti, ki spadajo semkaj.

1. O papeževem blagoslovu.

Sv. oče ali papež je najvišji poglavar sv. Cerkve in namestnik Kristusov na zemlji. Ko takemu je izročil Jezus vso duhovno oblast v sv. Cerkvi; zato ima tudi oblast in pravico blagoslavljanja.

Sv. oče podeljuje blagoslov na dva načina: enega daje ustmeno ali tudi pismeno, sam ali po drugih osebah, eni ali več osebam, družinam, škofijam, društvom itd. navadno z besedami: „podelim, pošljem vam svoj apostoljski blagoslov“; to je navadni apostoljski blagoslov brez popolnega odpustka. Sem spada tudi blagoslov, ki ga daje z roko, keder gre, hodi, ali ga neso mimo ljudi. — Drugi blagoslov, ki se imenuje „papežev blagoslov“, ali „apostoljski blagoslov s popolnim odpustom“, so pa podeljevali v času, preden so pijemontezi papežu vzeli Rim, v večih praznikih vedno slovesno in javno z balkona te ali one poglobitve bazilike v Rimu „mestur in svetu“ („urbi et orbi“). Odkar so pa Italijani papeža zaperli v Vatikan, je ta slovesnost izostala; sedaj deli ta slovesni blagoslov v mejah vatikanskih zidov.

S pooblaščenjem sv. očeta smejo ta blagoslov podeliti tudi škofje na velikonoč in en praznik v letu, ki ga sami izbero, po slovesni sv. maši.

Tudi raznim redovom so sv. oče dali pravico, da smejo podložnim podeljevati samostanski predstojniki papežev blagoslov. Frančiškanskemu redu je to dovoljeno štirikrat na leto, tretjerednikom je dovoljeno dati papežev blagoslov dvakrat na leto. Ker pa imajo od leta 1909. po dovoljenju papeža Pija X. tretjeredniki vse duhovne dobrote prvega in drugega reda, „torej morejo prejemati papežev blagoslov s popolnoma odpustom šestkrat na leto . . .“ (Cvetje XXVII. 1. zv. str. 27). Nekateri sicer tajijo, da bi imeli tretjeredniki pravico šestkrat na leto dobivati papežev blagoslov, pa dokazali svoje tajitve niso, Rim se o tem ni izrekel, zato smemo ostati pri naši terditvi, da imajo udje tretjega reda pravico dobivati papežev blagoslov šestkrat na leto. Če bi pa

kedaj cerkvena oblast drugače odločila, bomo sporočili in se po tistem ravnali.

Kedo sme dajati udom tretjega reda njim dovoljeni papežev blagoslov? Redovni višji: p. generalj, p. provincijalj, samostanski predstojnik vsak v svojem okrožju, voditelj tretjega reda in tisti, ki so v to posebej pooblašteni. Navadno ga podeljuje voditelj skupščine, ki ga je pri predzadnjem shodu tudi oznanil. — Če so pa tretjeredniki postavno zbrani — ker je bil n. pr. papežev blagoslov napovedan dotični dan ob določeni uri, pa manjka iz kateregakoli vzroka voditelja ali duhovnika, ki ima oblast podeljevati papežev blagoslov, potem ga sme podeliti tako zbranim tretjerednikom vsak mašnik, redovni ali tudi svetni duhovnik, ki ima spovedno pravico. Vstop v tretji red, tudi če je kateri duhovnik že napravil obljube, ne daje duhovniku pravice deliti papežev blagoslov. Za to je treba posebnega pooblastila od redovnega predstojništva, ki je daje vedno vsem voditeljem tretjerednih skupščin, v posameznih slučajih po potrebi tudi drugim. — Vse to velja tudi za vesoljno odvezo. Čas za podelitev papeževega blagoslova tretjerednikom ima določiti voditelj. Previdnost svetuje, da odloči v to dan shoda ali kako slovesno praznovanje, ko se jih kar mogoče veliko zbere. Vender se ne sme podeliti papeževega blagoslova tretjerednikom isti dan, ko ga je podelil v istem kraju ali mestu škof. Modra določitev! Tretjeredniki se lahko vdeležijo papeževega blagoslova, ki ga podelijo njihov škof pod lažljivi pogoji (zahteva se vreden prejem sv. zakramentov brez družih molitev), priznava se pa s tem tudi spoštovanje do višje cerkvene oblasti, v čemer se morajo tretjeredniki zgledno odlikovati. Verh tega se pa morejo vdeležiti njim podeljenega blagoslova drugikrat in dobiti popolni odpustek. Ta blagoslov se sme namreč podeliti le enkrat isti dan, ne pa večkrat, kaker vesoljna odveza.

Tudi kraj je v obredniku določen: „spred aljtara na epistolski strani,“ torej naj se ne deli s pridižnice, ali pri obhajilni mizi, še manj pa v spovednici. V spovednici se papežev blagoslov sploh ne more podeliti, ker je in mora biti vedno slovesno podeljen in se nikoli ne daje posameznim osebam, ampak zbranemu ljudstvu. Za posamezne osebe papežev blagoslov sploh ni dovoljen, razen bolnikom na smertni postelji, ki se podeli po posebnem v to določenem obredu in se imenuje „apostolski blagoslov v smertni uri“, ali „odveza na zadnjo uro.“

Papežev blagoslov podeljen zbranim tretjerednikom velja samo za tretjerednike, drugi ga niso deležni. Če kateri tretjerednik ne more iz ktereregakoli vzroka priti v cerkev, ko se podeli papežev blagoslov, ga pozneje ne more več prejeti, ker se posameznim ne sme podeljevati posebej; imajo pa dotični pravico dvakrat na leto prositi v spovednici za vesoljno odvezo namestu zamujenih dveh papeževih blagoslovov, ki sta tretjemu redu naravnost dovoljena, za druge štiri, ki so podeljeni prvemu in drugemu redu in imajo vsled duhovne zveze na dobrotah svoj delež tudi tretjeredniki, pa ni nikjer določeno, da bi mogli prejeti vesoljno odvezo.

Zdaj pa še par besed o pogojih, pod katerimi se dobi popolnoma odpustek, ki je združen s papeževim blagoslovom.

Če podeli papežev blagoslov sv. oče sam, se zahteva, da je dotična oseba pri blagoslovu pričujoča in da je v stanu posvečujoče milosti božje ali brez smertnega greha. — Če ga podeli škof, morajo oni, ki ga hočejo biti deležni, tudi vredno prejeti sv. zakramente. — Če ga podeli voditelj tretjega reda, ali namestu njega kedo drugi, ki je v to pooblaščen, morajo prejeti sv. zakramente in nekoliko moliti po papeževem namenu, n. pr. šest očenašev, zdravamarij in slava Očetu. Molitve pa lahko opravijo ali skupno, ali vsaki sam, ali v cerkvi, ali doma, ali drugod, ker ni predpisan obisk cerkve. — Za papežev blagoslov, ki je dovoljen tretjerednikom, morajo torej ti vselej prejeti sv. zakramente in moliti po namenu sv. očeta, če hočejo biti deležni popolnega odpustka.

V izpopolnjenje in natančniše razumevanje tega, kar smo povedali in da bote veliko milost papeževega blagoslova dostojno cenili, naj stoji tu še v slovenskem jeziku, kar pove in določa obrednik tretjega reda v latinskem o papeževem blagoslovu. Prestava je ponatisnjena iz „Cvetja“ (V. tečaj, 11. zvezek, stran 333.) Glasi se:

„Papežev blagoslov naj se daje po dovolitvi Leona XIII. dvakrat na leto po obrazcu Benedikta XIV., pa ne ravno tisti dan in v istem kraju, kjer ga daje škof. In ker se po tem obrazcu kliče blagoslov na ljudstvo, se ne sme dajati posameznim tretjerednikom, temuč skupščini zbrani, in dajati ga ima predsednik skupščine, ker se ume, da je njemu izročena oblast, da ima dajati ta blagoslov. Ravnatelj ali drugi pooblaščen duhovnik gre torej v koretlju in beli štoli brez strežnikov pred aljar, kjer začne kleče.“

Verstica: Naša pomoč † v imenu Gospodovem.

Odgovor: Ki je vstvaril nebo in zemljo.

V.: Reši svoje ljudstvo, o Gospod.

O.: In blagoslovi svojo dēdino.

V.: Gospod z vami.

O.: In s tvojim duhom.

Potem moli stoje to-le molitev.

Molimo.

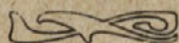
Vsegamogočni in vsmiljeni Bog, daj nam pomoč sē svetišča in obljube tega ljudstva, ki v ponižnosti serca odpuščenja grehov prosi in tvojega blagoslova želi in milosti, blagovoljno vsliši, svojo desnico čezenj dobrotljivo stegni in polnost božjega blagoslova razlij, po katerem bo obloženo sē vsemi dobrotami doseglo srečo in večno življenje. Po Kristusu Gospodu našem.

O.: Amen.

Nato gre na episteljsko stran in tam (na zgoranji stopnjici) stojé naj da z enim samim znamenjem križa blagoslov govore na glas te besede:

Blagoslovi vas vsemogočni Bog, † Oče in Sin in Sveti Duh.

O.: Amen.

Misijonsko delo v Sv. Deželi po vojski.

Palestina je dežela odrešenja človeškega rodu, rojstni kraj naše sv. vere, domovina prvih mučnikov. Ni čuda, da je v vseh stoletjih kerščanstva na milijone ljudi hrepenelo videti te svete kraje, da so mnogi stotisoči dali svojo serčno kri za osvojenje Sv. Dežele in da se je do sedanje svetovne vojske križarstvo v pobožnem ljudskem romanju v tiste kraje ponovilo. Tudi naš mali slovenski narod je l. 1910 poslal nekaj čez pet sto svojih rojakov molit v Betlehem, na kraj rojstva svojega Zveličarja, počastit Kaljvarijo, križ in grob včlovečenega Boga.

Vajeni sicer živahnega verskega življenja od doma, smo sē začudenjem gledali še veliko večo versko živahnost ne samo ka-

toličanov, ampak tudi razkoljnih kristijanov in protestantov v Sv. Deželi. Seveda se to versko življenje ne kaže tolikanj, kaker pri nas doma, v mnogobrojnih pridigah in pogostnem prejemanju sv. zakramentov, pri protestantih celo ne, ampak v zunanjem bogočastju in na polju dobrodelnosti, po šolah, bolnišnicah in drugih dobrodelnih zavodih, bodisi katoliških, razkoljnih in protestantovskih.

V mnogoterem oziru pa je verstvo, tako katoliško, kaker razkoljno in protestantovsko, bolj plašč, ki so si ga oblekle evropske države, da pod njim lažje zasledujejo svoje politiške in gospodarske koristi. Niti katoliške, še manj razkoljne in protestantovske države nimajo pred očmi samo razširjenja prave ali krive verę mej mohamedani in judi, ampak veliko bolj le svoje posvetne koristi.

Ruska razkoljna cerkev n. pr., za katero stoji in se skriva rusovska država — saj je ruski car obenem ruski papež — se prav malo briga za palestinske jude, mohamedane, katoličane, protestante, ampak si v prvi versti prizadeva versko porusiti, to je pridobiti za-se gerško razkoljne kristijane, ki imajo v Sveti Deželi večino. Zakaj to? Zato ker bi ruska država rada svoj vpliv in svojo moč razširila tudi po vshodnem turškem cesarstvu, kaker po Baljkanu pred sedanjo vojsko. Kamer pa sega ruska vera, tja seže tudi mogočna roka ruskega državnega nasilstva. Rusi bi radi kjerkoli prišli do sredozemeljskega morja.

Manj nasilen, pa nič manj sebičen, je protestantizem v Sv. Deželi, ki ga širijo nemški, angleški, švedski in ameriškanski protestantovski misijonarji. Nemci svoje bagdaške železnice niso gradili zaradi vere, niti Angleži se ne boje za Egipet zato, ker bi zopet propadlo kerščanstvo v Egiptu, ako zmagajo Turki ob sueškem prekopu. Oboji, Nemci in Angleži, širijo protestantovstvo po Sv. Deželi, kamer se prišteva tudi Egipet, iz politiških, gospodarskih razlogov in namenov.

Zastopniki zapadnega katoličanstva v Sv. Deželi pa so v veliki večini francoski katoliški misijonarji. Oni imajo enako z drugimi katoliškimi misijonariji dvojni cilj pred očmi: pridobiti razkoljnike za pravo vero in zedinjenje sè zapadno katoliško cerkvijo in vzbuditi v marisičem zaspano versko življenje z rimsko cerkvijo zjedinjenih vshodnih kristijanov.

Po določilih berlinskega kongresa z leta 1878. so bili vsi katoličani keterega koli naroda zapadnih evropskih držav zè

vsemi svojimi cerkyami, šolami, zavodi i. t. d. pod francoskim varstvom; to pravico varstva je imela francoska država prav za prav že od leta 1535.; na berolinskem kongresu so ji ga druge države le vnovič priznale in poterdile. Ker pa so pod francoskim varstvom se nahajajoči zavodi po številu presegali vse druge, tudi razkoljne in protestantovske, zato je imela francoska država prav posebno velik vpliv v Sv. Deželi. Ta vpliv je znala tudi gospodarsko v svoj prid izrabiti. Zato je vedno že prej, prav posebno pa zadnjih 30 let pospeševala in podpirala naseljevanje svojih menihov; da, mej tem ko je redovniške naselbine doma zaterla, je na vso moč gledala na to, da so se izgnani redovniki naselili v orijentu, v Sv. Deželi in po Mali Aziji.

Tako je dosegla, da je pred vojsko število njenih šolj v Orijentu naraslo na 350 z okroglo 54 tisoč učenci, mej tem ko je imela Amerika tamkaj le 273 šolj in 18 tisoč učencev, Angleška 126 šolj z 10 tisoč učenci, Ruska 105 šolj z 12 tisoč učenci, Italija 67 šolj s 5000 učenci, Nemčija le 23 šolj s 3000 učenci, in naša Avstrija, razen ene same šole v Carjigradu, v zavodu sv. Jurija oo. lazaristov, v orijentu, v Sv. Deželi nobene.

Francoska je imela skoraj toliko šolj sama, kakor vse druge države skupaj, (530 proti 594), učencev pa za 6 tisoč več kakor vse druge. Umljivo je, da so Francozi svoje šole in zavode zalagali s svojimi obertnimi izdelki in potom teh zavodov širili slavo svoje obertnije, kupčije, splošno, svojega naroda mej orijentaljci, torej je tudi povsem umljivo, da so se orijentaljski domačini, izšolani ali kakerkoli podpirani od francoskih zavodov, oklepali Francoske, njo v nebo povzdigovali, druge države pa prezirali; najmanj pa je bila v čislih pri njih naša Avstrija.

Vsled vojske se je mariskaj spremenilo. Najpervo moramo omeniti, da je turška država z odlokom dne 3. sept. 1914 Francoski vzela pravico varstva nad katoličani Sv. Dežele. Misijonarji držav, ki se vojskujejo s Turčijo, so morali zapustiti svoje misijonske postaje, in deloma oditi domov, deloma so zaperti. Njihove šole so tudi bodisi zaperte, bodisi spremenjene v turške državne šole; takisto so zaplenjene njihove bolnišnice in mnogi samostani spremenjeni v lazarete ali vojašnice, cerkve pa večinoma izročene bogočastnim namenom domačih kristjanov.

Neprizadeti so ostali le amerikanski in nemški zavodi, ki pa so vsled vojske tudi v velikih zmedah.

Kaj pa ruski zavodi? Rusi so bili prebrisani in so imeli kaj malo razkoljnih duhovnikov in učiteljev ruske narodnosti in državljanstva v Sv. Deželi, tem več pa domačinov, ki so se izučili na Rusovskem ali pa na ruskih učiteljiščih v Nazaretu in Betžali pri Betlehemu.

Sedanja vojska je vsled teh razmer malo vplivala na ruske zavode, ker jih vodijo od Rusov izučeni in nastavljeni, njim prijazni Arabci domačini, ki so turški državljanji. Da, reči smemo, da se je rusofiljstvo t. j. naklonjenost razkoljnih kristijanov arabskega rodu Rusom nasproti vsled vojske povečalo. Arabci sploh namreč prezirajo in sovražijo Turke ter si žele samostojnosti; radi bi se otresli turškega jarma: zato so sedaj po mišljenju na strani Rusov in njihovih zaveznikov, Francozov, čemer so pred kratkim javno dali duška kristijani na Libanonu, kaker so nedavno poročali časniki. Takisto so Arabci v Egiptu, Iraku in Siriji na strani Angležev in so lansko jesen v Siriji poskušali otresti se turškega jarma, ter vstanoviti lastno državo pod angleškim pokroviteljstvom.

Mogoče je seveda, da bo skupno s Turki za domovino in suljtana prelita kri mladega arabskega kerščanskega zaroda sprizajnila kerščanske Arabce z dosedaj sovraženo turško državno idejo; v prosep te skupnosti pa gotovo ni, da je turška vlada izguala kerščanske misijonarje. S tem izgnanjem so najbolj vdarjeni katoliški misijoni. Ker so bili z malimi izjemami katoliški misijonarji sami Francozi in Italijani, le-ti pa so morali oditi ali so zaperti, zato so mnogi katoliški misijoni v Orijentu brez vodstva in delavcev, ljudje pa brez dobrotnikov, ki so skerbeli za njihov dušni in tudi telesni blager; zdravnika in zdravila n. pr. je Arabec brez razločka vere dobil v misijonski hiši brezplačno.

Seveda ne smemo misliti, da bo to prognanstvo misijonarjev večno trajalo. Po sklepu miru se bo občevanje mej narodi zopet začelo in tudi misijoni bodo prišli nazaj v svoj tir. Verjetno pa je, da bo turška država vsekako omejila vpliv sedaj njej sovražnih držav na misijone in bolj pospeševala misijonsko delo njej v vojski prijaznih držav. Razen tega bo zaenkrat Francozom in Italijanom primanjkovalo misijonarjev. Kaker je znano, morajo francoski in italijanski za vojaško službo sposobni duhovniki iti v vojsko enako drugim, ki niso duhovniki; tako n. pr. služi v francoski armadi 25 tisoč duhovnikov, izmej katerih jih je več

ko dva tisoč misijonarjev; od teh jih je že mnogo padlo na bojiščih, ali pomerlo v trudapolni vojaški službi, veliko drugih pa še najberž čaka enaka osoda. In če pomislimo, da bo francoski deželji po vojski tudi doma, še bolj kaker dosedaj primanjkovalo duhovnikov, potem lahko rečemo, da bodo misijoni ostali po večini brez misijonarjev, če ne bodo drugi narodi sè svojimi duhovskimi močmi zamašili to verzel. Kéteri narodi bi bili to? V poštev seveda ne pridejo tisti, ki so sedaj s Turčijo v vojski; torej moremo misliti le na katoliško Avstrijo in na katoliške podānike Nemčije. Španija je tudi katoliška, toda dosedaj je bila le malenkostno vdeležena pri orijentaljskem misijonu, in najberž tudi po vojski ne bo bolj. Amerika še sama rabi za svoje katoličane duhovnikov od drugod, kamoli da bi mogla skrbeti za inozemske misijone. Avstrija in Nemčija sta sedaj edini tu, ki bi mogli vsaj deloma poravnati škodo, ki jo terpe misijoni vsled vojske.

Avstrija je imela dosedaj ne veliko več, kaker 200 misijonarjev v Orijentu. Kako bo po vojski z duhovskim naraščajem, je težko reči: vsekako se bo marisiketeri mladenič, ki bi si sicer izbral duhovski stan, oprijel odličnega svetnega stanu, ker ga bodo vanj vabile mnoge od vojske povzročene verzeli. Pomanjkanje duhovščine bo tudi doma občutno, kaj še-le v misijonih.

Prezreti ne smemo razmer, ki se za Avstrijo pripravljajo na Baljkanu, posebno v Bolgariji. Sedanja zveza Bolgarije z nami nas uči, da je ta dosedaj razkoljna država sprevidela, da nima upati boljše prihodnosti na strani razkoljne Rusije, ampak na strani katoliške Avstrije; pričakovati smemo, da bo Bolgarija postala katoliška, t. j. njena razkoljna cerkev se bo združila zopet z Rimom; na to pa bodo Bolgari od nas Slovencev in Hervatov v prvi versti hoteli imeti misijonarjev, ki naj bi ljudstvo podučili in njegove otroke vzgojili v katoliški veri.

Za druge misijone nam bo vsled tega začelo zmanjkovati misijonarjev. Nikaker pa bi ne bilo prav, ako bi Avstrija druge misijone v Orijentu sploh zanemarila in ne bolj negovala, kaker dosedaj.

Pomisлити moramo, da bomo mi z Nemčijo vred politiško in gospodarsko naravnost navezani na Orijent in vspeh bo imela ta navezanost le, ako nam bodo tamošnji ljudje naklonjeni, kar pa je le mogoče, ako si pridobimo njihova serca. To pa omogočijo

le misijoni sè svojim versko blažilnim vplivom in dobrodelnostjo po šolah, bolnišnicah in drugih dobrodelnih zavodih.

Zraven ne smemo pozabiti, da smo tudi mi dobili iz Orijenta vero in srečo. Od vshoda je izišlo sonce resnice in pravice in razsvetlilo narode tudi na zapadu, ki so sedeli v temi nevere. Iz vshoda smo tudi mi prejeli omiko in naše zemeljsko stremljenje in prizadevanje je iz vshoda dobilo v sv. veri nadnaravno posvečenje.

Torej je naša dolžnost, da smó Orijentu za vse to hvaležni in mu vse te dobre hvaležno povračamo sedaj, ko je sam zašel v mrak razkola, v temo izlamitske nevere in mu je v stoletjih neplodnega izlama tudi omika propadla. Povernimo mu pa skazane dobre s tem, da mu damo duhovnikov, učencov prave vere in omike, da mu odgojimo s pomočjo misijonarjev mladeniče domačine za duhovnike, učitelje in vodnike ljudstva, da pomagamo poplemeniti to ljudstvo in tudi gospodarsko dvigniti.

Za vse to so sedaj pregnani francoski misijonarji vzorno skerbeli. Vpoštevaje narodna svojstva orijentalcev, naslanjaje se na njihove liturgiške posebnosti so delali mej njimi z ljubeznivostjo in požertvovalnostjo in si v tem pridobili njihovo ljubezen, naklonjenost, ki se je prav posebno pokazala, ko so morali francoski misijonarji oditi.

Bodo-li mogli naši avstrijski in nemški misijonarji nadomestiti jih v sercu ljudstva? Zakaj ne? Če bodo naši misijonarji ljudem skazovali podobno skerb in ljubezen, pa le-to ljubezen tudi s pomočjo zdatne denarne podpore od svojih držav in prostovoljnih darov katoliškega ljudstva znali poglobiti, potem ne bo težko orijentalcev pridobiti za-se. Že sedaj imajo domačini Sv. Dežele posebno spoštovanje do katoličanov Nemčije in če se jim predstavi nemški duhovnik z besedami: „churi, almani“ (t. j. nemški duhovnik), takoj se na njihovem obličju pokažejo znaki spoštovanja.

Res je pa tudi, da beseda „Austriaco“ (t. j. Avstrijec) ne izzove bogsigavedi kakega navdušenja; tega pa ni kriva katoliška cerkev v Avstriji, ampak sedaj tudi pri naš doma spoznana in priznana nedelavnost in nezmožnost zastopnikov Avstrije v Orijentu. Povsem smemo upati, da se bo tudi tu na bolje obrnilo.

Rekel sem, da bode treba državnih doneskov in prostovoljnih darov katoliškega ljudstva v podporo misijonov v Sveti

Deželi. Naj omenim, da je dajala Francoska vsako leto 300 tisoč frankov t. j. okoli 760 tisoč kron samo državne podpore šolam, bolnišnicam, semeniščem i. t. d. svojih misijonarjev samo v Orijentu. In Avstrija? Toliko, koliker so generaljni komisarijati zbrali prostovoljnih darov mej avstrijskimi katoličani. Da so vsled tega Francozi smeli po strani gledati naše avstrijske misijonarje, ni da bi se človek čudil.

Mimogrede naj omenim brezbriznost naših vladnih zastopnikov v Orijentu: petorica iz Avstrije došlih frančiškanov duhovnikov je morala skoraj sè silo zahtevati, da jih je tedanji avstrijski konzulj sploh sprejel; postal je še-le prijazen in to zelo, ko je čul, da so njegovi ožji rojaki tu. Drugi slučaj: Za 17letno truda polno misijonsko delovanje in širjenje avstrijske misli v Orijentu bi bil imel dobiti cesarsko odlikovanje neki frančiškan-misijonar; dobil je pa dosedaj ni, ker — najberž ni potreba orijentalcem vedeti, da Avstrija vpoštevava delo svojih sinov zunaj državnih mej, tudi njej v korist! Pred Bogom seveda mu ne bo odišlo plačilo!

Novi časi po vojski bodo zahtevali tudi novih mož v avstrijski orijentaljski politiki in jih bodo tudi dobili. V katoliški Avstriji se ne bomo smeli čuditi, če bomo nekega lepega dne čuli od merodajne strani poziv na našo duhovščino, naj se žrtvuje in pošlje iz svoje srede delavcev v misijonski vinograd Gospodov. Seveda, duhovnik misijonar sam ne zmore vsega, posebno poduk in odgoja otrok po šolah zahteva pomožnih moči, zlasti redovnic, ki so že sedaj v Sv. Deželi storile največ dobrega po šolah, sirotišnicah in drugih zavodih za mladino. Seveda so bile te redovnice hčere s Turčijo v vojski se nahajočih narodov in so morale po večini vsled tega zapustiti kraje svoje delavnosti. Omenim naj pa, da Avstrija sploh ni imela v Sv. Deželi dosedaj nikakih zavodov, kjer bi bile avstrijske redovnice imele vodstvo v rokah; Nemčija je sicer poslala tjakaj sestre boromejke, pa v premajhinem številu. Tudi te razmere se bodo morale spremeniti, če hočemo z misijoni v Orijentu, zlasti v Sv. Deželi, sploh kaj doseči. Da tudi katoliško ljudstvo v Avstriji ne bo smelo zaostajati v velikodušnosti s prostovoljnimi darovi za misijone, zlasti za Sveto Deželo, ni da bi posebej povdarjal, tem manj, ker je beseda „Sveta Dežela“ že sedaj ogrela serce vsacega katoličana in napolnjevala s hrepenenjem, videti, počastiti kraje našega odrešenja.

Marisiketeri katoličan bi bil rad kaj storil v podporo Sveti Deželi, pa ni vedel, kam bi se obrnil, kje bi oddal, ali kam naj bi poslal svoj dar. Njega opozarjamo na bratovščino armade sv. Križa, ki ima namen zbirati doneske za misijone v Sv. Deželi; o tej bratovščini je prineslo „Cvetje“ v 1. zv. letos obširniše poročilo.

P. J. K.

Pobožnosti v mesecu februariju.

Bogoljubnim bravcem priporočamo za ta mesec sledeče pobožnosti:

1. devetdnevnicu pred Svečnico ali pa enkrat v letu, keder kedo hoče. Molitve za vsaki dan devetdnevnic si lahko sam izbereš iz molitvenika. Za vsaki dan devetdnevnic prejmeš tristo dni odpustka, mej devetdnevnicu ali pa v osmini potem, popolnoma odpustek, ako se spoveš, prejmeš sv. obhajilo in moliš (kakih šest očenašev in šest zdravamarij) za cerkev in papeža. (Pij IX. 5. jan. 1849.)

2. Prenešenje trupla svetega Antona Padovanskega. Sveti Anton Padovanski je vmerl 13. junija leta 1231. blizu mesta Padove; še le čez tri dni so ga prenesli v Padovo in ga pokopali v frančiškanski cerkvi sv. Marije; ta dan pogreba je bil ravno torek, in ker je Bog takrat mnogo čudežev storil na grobu sv. Antona, so verni imeli do današnjega dne torek za svetemu Antonu posvečen dan. Leta 1263. so dokončali novo cerkev sv. Antona Padovanskega in 15. februarija istega leta so prenesli kamnitno trugo s kostmi svetnikovimi iz stare cerkve sv. Marije. Zdaj je ohranjen samo jezik sv. Antona, ki je temno erdeč. —

V Rimu so 13. februarija leta 1894. kanonično ustanovili „Pobožno zedinjenje sv. Antona Padovanskega“; namen tega pobožnega zedinjenja je dvojen: 1. Zahvaliti Boga, ki je po-

delil sv. Antonu Padovanskemu tako nenavadne darove milosti, s katerimi ga ne samo v nebesih, temuč tudi na zemlji pove-
ličuje. 2. Prošiti sv. Antona, da na njegovo priprošnjo prejmejo
vsi, ki iščejo najpoprej božjega kraljestva in njegove pravice, vse
kar v svoj dušni in telesni blager potrebujejo. Torej da: a) Naj-
dejo pagani, neverniki, judje, krivoverci in razkoljniki pravo vero,
keteri ali niso nikoli imeli ali so jo nesrečno zgubili. b) Da greš-
niki, ktere je sv. Anton toliko ljubil, s pravo pokoro zopet dobe
milost božjo, katero so po lastni krivdi zapravili. c) Da bratje in
sestre treh redov serafinskega očeta sv. Frančiška zaklad serafin-
skega duha, ki ga je sv. Anton pred vsem iskal, tudi oni nepre-
nehoma iščejo po svojem vodilu in pravilih, ga najdejo in najde-
nega se vso skerbjo hranijo. č) Da vbožci za življenje potrebni
vsakidANJI kruh dobe. d) Da tisti, ki so po raznih bridkostih in
nezgodah zgubili svoje premoženje ali dobro ime, zgubljeno zopet
najdejo. Udom tega pobožnega zedinjenja je 15. februarija po-
deljen popolnoma odpustek. V večjih frančiškanskih samostanih
je vpeljano to zedinjenje, kjer se lahko vpišeš.

3. Udom tretjega reda priporočamo, da naj ta mesec
častijo in pomoči prosijo sveto Marjeto Kortonsko, spo-
kornico-tretjerednico, ki je lep izgled resničnega spreobrnjenja.
Iz velike grešnice je postala po triindvajsetletni ostri pokori velika
svetnica. V frančiškanskih cerkvah praznujejo njen spomin 22. fe-
bruarija; papež Benedikt XIII. je dne 26. julija leta 1728. podelil
popolnoma odpustek za verne; udje tretjega reda prejmejo ta od-
pustek v svoji cerkvi.

P. A. F.

Iz ljubljanske skupščine III. reda.

V vsakem umnem gospodarstvu se napravi koncem leta
obračun; razne družbe in denarni zavodi objavijo te račune, bi-
lance imenovane, še celo po dnevnikih, da tako pokažejo svoje
blagostanje in zaupanja vrednost.

Tudi naša skupščina III. reda podaja tu svoj račun za
leto 1915.; pa ne zato, da bi se hvalila, saj ni njen smoter na-
birati zlato in srebro, marveč zato, da skaže Bogu hvaležnost za
vse tekom leta prejete milosti in dobrote. Ti pa, cenjeni bravec,

sprašaj svoje serce, ali si se in kako si se potrudil, da bi sodeloval z milostjo božjo, ali si kaj opustil in kaj bi bilo v prihodnje popraviti. Kaker namreč sedaj obsiplje neskončna dobrota z milostmi, tako gotovo boče preje ali sleje zahtevala neskončna pravica od nas račun od vseh podeljenih nam dobrot.

Ako si najpervo ogledamo našo organizacijo, moramo reči, da se tekom leta ni ničesar opustilo, kar se je v prejšnjih letih zasnovalo. Pač pa se je vse še lepše vredilo po določbah, ki so se sklenile leta 1914. na sestanku očetov voditeljev in ki so bile v „Cvetju“ leta 1914. razglašene v št. 10. in 11.

Na novo se je vpeljal blagajniški odsek iz celokupnega odbora, tako da ga tvori dvoje odbornic ženske slovenske skupščine, ena odbornica nemškega in eden odbornik moškega odseka. Naloga mu je sklepati o vseh denarnih zadevah tretjega reda, opravljati vse denarne posle in polagati koncem leta odboru račun o svojem delovanju.

Odborne seje so se redno veršile vsaki mesec in se vodil zapisnik z veliko natančnostjo. — Iz knjižnice so mnogi mlajši udje prav pridno jemali razne knjige in jih marljivo prebirali. Kupilo se je več novih knjig večinoma pobožne vsebine. Tretji red je tudi pristopil k Leonovi družbi ko vstanovni ud.

Dalje se je v tem letu (1915) izveršila tekom majnika in junija vizitacija. Bila je določena za vse, zlasti pa je bila namenjena članom odbora, odbornicam in zaupnicam, da se je tako dognalo, ali poznajo odborovi člani njim v oskerbo izročene ude in ali opravljajo zvesto poverjeno jim službo. Vspeh je bil dovolj povoljen, a ker je poleg luči vedno senca, tudi tukaj ni bilo brez vsake hibe.

Glede dušnega življenja v III. redu se je v prvi versti prizadevalo vpeljati molitev serafinskega rožnega venca. Opozarjalo se je na lepoto te molitve in na obilico milosti in odpustkov, ki so združeni s to molitvijo. Nakupilo in mej ude razdelilo se je v ta namen tudi več število serafinskih rožnih vencev. Zlasti se je pa potrudilo vodstvo, da so duhovne vaje, ketere so opravljali člani moškega odseka od 31. januarija do 3. februarija 1915, ženska skupščina pa mej 10. do 14. marcijem 1915, kar naj-sijajniše vspele. Radi bi o teh vajah spregovorili kaj več; žal da nam v ozkem okvirju tega poročila ni mogoče. Samo toliko omenimo, da je sleherni vdeleženeč, ako se je le nekoliko potrudil, prejel nebroj milosti in tolažilnih misli, ki so ga celo leto

spremljale in krepile na sedaj v vojskinem času tako viharnem potu življenja.

Ko posebne svečanosti, ki jih je obhajala skupščina tekom leta, naj navedemo dvakratni slovesni sprejem novih udov v tretji red, zlasti pa slovesno obhajanje 50 letnice obljub treh sester te skupščine. Menda se taka slavnost v Ljubljani še nikedar ni praznovala.

Z ozirom na sedanjo vojsko se ljubljanski tretjeredniki niso zadovoljili s samo zasebno molitvijo in vdeleževanjem pri raznih pobožnostih, ki so se veršile v ta namen po ljubljanskih župnih cerkvah, mariveč so šli trikrat in sicer dne 27. maja, 17. junija in 14. julija l. 1915. v ranih jutranjih urah s procesijo na Rožnik, kjer je bil vsakikrat primeren govor, sv. maša s skupnim sv. obhajilom in petimi litanijami Matere božje. — Dne 5. sept. so pa romali celo na Šmarno goro, da so se ondi zahvalili Mariji za dosedanjo pomoč in jo prosili za nadaljno podporo v tem težkem času. Mnogo jih je šlo iz Ljubljane peš, drugi so se peljali z železnico do Vižmarjev, odkoder so šli vsi skupno v procesiji in so glasno molili serafinski rožni venec in peli litanije Matere božje. Na gori so imeli dve sv. maši, eno s pridigo in petjem in s skupnim sv. obhajilom. Opravili so sv. križev pot za naše padle vojake, mnogo jih je opravilo molitveno uro, vsi skupno so popoldne molili serafinske litanije za srečen izid vojske, bili so še pri eni pridigi in petih lavretanskih litanijah z blagoslovom. Slovesnost so zaključili s cesarsko pesmijo.

Tudi v denarjih je tretji red podpiral vse dobrodne nprave, tičoče se vojske in je zlasti v ta namen, koliker so pripuščala skromna sredstva, podpisal primerne zneske vse trikrat za vojno posojilo.

Enako se je pa tudi Elizabetni odsek dobro zavedal svoje naloge in se v očigled veliki draginji celo leto trudil lajšati bedo in žalostno stanje revnih tretjeredniških družin in sirot. Razdelil je okoli tri tisoč kron mej vboge in onemogle iz prostovoljnih darov in od kruhov sv. Antona. Zlasti je pa na praznik svoje zaščitnice sv. Elizabete preskerbel za zimo 60 sirotam in 60 vbožnim tretjerednicam obilo gorke obleke, perila in obuvala.

Konečno naj mi bo še dovoljeno, da tu omenim, da je to leto (1915.) minilo ravno 200 let, odkar deluje naša skupščina, zakaj 8. decembra 1715. je bila sprejeta v tretji red ko prvi ud te skupščine preblaga gospa Ana Katarina Schell pl. Schellenburg.

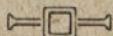
Ako preidem h koncu še na štatistiko, moram z veseljem povedati, da je bilo v tem letu na novo sprejeto v red lepo število 157 udov. Žal, da se je moralo pa obratno iz različnih vzrokov izključiti iz reda 12 oseb. Pač kaker povsodi na zemlji, se tudi tukaj družijo žalost z veseljem.

Število naročnikov na „Cvetje“ se je dvignilo v preteklem letu na približno 800. A pričakovati bi bilo pri številu 2500 udov še večje vdeležbe.

Za sklep pa priporočam še posebej v molitev vse drage tretjerednike, ki jih je vojska prisilila zapustiti milo Ljubljano.

K vojakom jih je bilo vpoklicanih naših udov okoli 30, od teh jih je padlo na bojnem polju pet, koliker je sedaj znano; eden je bil v Premišlju vjet in se nahaja nekje na Rusovskem, drugi so pa deloma ranjeni ali se pa še vedno bojujejo na raznih bojiščih v obrambo domovine. Bog jih krepí in jih vodi do slavne zmage, vsem naj pa da blagodejni mir!

K. P.

Za mnoge nekaj novega!

Verli naši hervaški sobratje, ki živahno delujejo na vseh poljih verskega življenja, so nam poslali sledeči dopis, ki bo gotovo všeč tudi našim ljubim bravcem in vsem bogoljubnim Slovencem:

Provincijalat manjših bratov v Zadru prosi sl. vredništvo, da bi izvolilo obelodaniti v celoti na splošno spodbudo naslednji jako važni poziv.

V Zadru, dne 31. decembra 1915.

O. Bone Škunca
provincijalj.

Vsakdanje Češčenje.

Družba (bratovščina) pravih ljubiteljev Jezusovih.

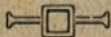
Predstojništvo „Vsakdanjega češčenja“ v Zadru si je že od svojega začetka prizadevalo, da bi kar največ duš spoznalo najvišji predmet naše sv. vere, Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu. Koliko je ono pripomoglo z „Evharističnim Glasnikom“, sè svojimi evharističnimi knjižicami, sè svojimi evh. mladenišskimi orga-

nizacijami, posebno sè vsakdanjim češčenjem, da bi duše vzljubile Jezusa v presv. skrivnosti, je pač že vsem znano. Sedaj pa ono hoče storiti še en korak naprej, ki naj ovenča vse, kar se je dosedaj storilo za slavo Jezusovo. Oserčeni z blagoslovom cerkvene in redovne oblasti priporočamo širši javnosti, že poterjeno, blagoslovljeno in priporočeno

Družbo pravih ljubiteljev Jezusovih.

Sv. Terezija, ta velika ljubiteljica Jezusova, je bila globoko ganjena, ko je videla nepojmljivo ljudsko brezčutnost nasproti milemu Jezusu. Ona je prva ustanovila zares prelepo, vzvišeno in tako zveličavno „Družbo pravih ljubiteljev Jezusovih.“ H. tej družbi more vsak pristopiti: otroci, mladeniči in dekleta, očetje in matere, starčki in starke, bogoslovci in mašniki, osebe, ki žive v svetu, redovniki in redovnice in člani vseh že obstoječih družeb (bratovščin). Da kedo postane ud te družbe, ni potrebno, da bi se njegovo ime komu poslalo ali vpisalo v kako knjigo, zadostuje, da pred Jezusom, bivajočim v najsvetejšem zakramentu, izreče: „O Jezus, tudi jaz želim biti član družbe tvojih pravih ljubiteljev!“ S tem že vsak postane ud te družbe. In kaj zahteva ta družba od svojih članov? Nič družega kaker to, za kar smo edino vstvarjeni in kar je najpotrebniše, da pride mo v nebesa, vživat na vse veke Jezusa v družbi angeljev in svetnikov božjih, namreč da se varujemo smertnih grehov in, koliker dopušča naša slabost tudi „prostovoljnih“ malih pogrškov; potem da večkrat mislimo na Jezusa, da ga goreče ljubimo, da o njem najrajši govorimo in da si prizadevamo, da ga tudi drugi vzljubijo in spoznajo in da njemu na ljubo preprečimo bogokletje (psovke) in bogoskrunstvo. O, kako vzvišen je namen te družbe. Zato se že sedaj vsi odločimo, da želimo biti tudi mi člani svete „družbe pravih Jezusovih ljubiteljev,“ in vsak izmej nas naj, ko je prejel v persi milega Jezusa v sv. obhajilu, zdihne s celim srcem, in to naj pogosto ponavlja, zlasti pri sv. obhajilu ali pri obisku Najsv.: O Jezus, želim biti član družbe tvojih pravih ljubiteljev!“ Vsak pa naj si prizadeva iz ljubezni do Jezusa pridobiti kar največe število novih udov tej sveti in vzvišeni družbi. O, srečni bomo mi, srečne naše družine in naši kraji, ako bomo vsi postali člani te tako lahke in Jezusu tako priljubljene družbe.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo pokojni udje III. reda .

1) skupščine sveto-trojiške: Marija Ljubec, Kremperg; Marko Mrzelj, Sv. Bendikt v Sl. goricah, padel na italijanskem bojišču; Ana Pevec (57 let v tretjem redu); Marija Ornik, Vido Eilec, Sv. Trojica; Uršula Pučko, Sv. Anton v Slov. goricah; Marija Prečko (45 let v III. r.); Ivan Žižek, Katarina Vajnhadl, Sv. Jurij v Slov. goricah; Jakob Dvoršak, Sv. Lennart v Slov. goricah (27 let v III. r.); Elizabeta Kovačič, Neža Mesarec (20 let v III. r.) Sv. Urban pri Ptujju; Jožef Kozolj, Sv. Rupert v Slov. goricah; Jožef Pinterič, Sv. Tomaž pri Ormožu, (25 let v III. r.); Eva Baša, Velika Lendva na Ogorskem.

2) ljubljanske: Marija Žagar s Police; Mihaelj Martincič, ki je padel v vojski; Terezija Modic, Marija Okoren, Marjeta Žen, Agneza Šiler, Agneza Avšič, Marjeta Božič, Marijana Ambrož, ki je že za smert bolna, vender še naročila „Cvetje“, češ naj ga pa bere njena nečakinja; iz košanske skupščine: Ana Morel iz Kala;

3) novomeške: Uršula (Marija) Markovič, Soteska; Apolonija Brulc, Brusnice; Alojzija Mišič, Prečina; Marija Kastelic, Mirnapeč; Terezija Bukovec, Vavtavas;

4) skupščine pri Novi Štifti (Dolenjsko): Neža (Frančiška) Česarek, Soderžica; Marija (Marjeta Kort.) Čampa, Kot;

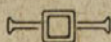
5) kamniške: Ivana (Elizabeta) Viharnik, Primskovo.

Boštanj ob Savi. — Dne 11. januarija je vmerla Jozefa Lipar (z redovnim imenom: Barbara), posestnica, ki je bila 30 let zvesta članica tretjega reda, obenem res pobožna žena in velika dobrotnica siromakov, ponižna in kratka, od cele fare obče spoštovana. Njen pogreb je pričal, da so jo vsi spoštovali in čislali. Naša fara jo bo pač pogrešala. Večni pokoj in večno plačilo njeni duši!

Dalje se priporočajo v molitev: M. M. za dušne in telesne potrebe. F. St. prosi presv. Serce Jezusovo in prečisto Serce Marijino ter sv. Jožefa za vredno prejemanje presv. R. T. in srečno zadnjo uro in se v ta namen priporoča bravcem „Cvetja.“ — Neka tretjerednica iz Ljubljane priporoča svojega gospodarja sveto-

gorski Materi božji in sv. Frančišku, da bi mu izprosila milost stopiti v tretji red. — Dekle iz Marijine družbe se priporoča milostni Materi božji in sv. Frančišku za dušno in telesno zdravje in za poterpežljivost. — Neka gospodična tretjerednica Mariji milostni, da bi premagala skušnjave in zadobila mir serca in stanovitnost. — Neka gospodična Sercu Jezusovemu in Mariji milostni in sv. Jožefu za zdravje. — Neka družina se priporoča Mariji pomagaj in sv. Jožefu za pomoč božjo in poterpežljivost. — Mariji pomagaj in Sv. Ani oseba za pravo spoznanje. — Oseba iz Marijine družbe se priporoča Mariji milostni, da bi bila bolj goreča v svojih molitvah in ponižnosti. — Neka gospodična na čast Marijinemu Oznanjenju in angelju varihu, da bi bila stanovitna v pravi pobožnosti in gorečnosti do Jezusa in za vredno prejetje sv. obhajila. — Dekle iz Marijine družbe presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Elizabeti, da bi bila vslišana v važnih zadevah. — Neko dekle sv. Jožefu in sv. Antonu za pravi izid v nujni potrebi. — Marijina hčerka presv. Sercu Jezusovemu in lurški Devici za dober namen. — Neka tretjerednica sv. Antonu, sv. Frančišku in sv. Jožefu za dušno in telesno zdravje. — Oseba iz tretjega reda priporoča preč. g. duhovnika in sploh vse domače čč. gospode presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu, da bi jih Bog kmalu rešil iz jetništva.

Armada sv. Križa.

Darovi udov za Sv. Deželo v januariju:

Neža Žurman, Ljubljana, 13 K 40 vin.; Roza Ekart, Št. Janž na Dravskem polju, 16 K 80 vin.; Katarina Peternelj, Davča, 21 K 70 vin.; Alojzija Čujes, Ljutomer, 48 K.

Vmerla je:

Neža Dolinar iz Ljubljane; priporoča se v molitev udom armade sv. Križa.

